

Labirintul

Florianruse

Poarta părea deschisă prostimii
iar eu
deja condamnat,
în labirintul disperării
odat' ce-am intrat.

Prezența ta - o umbră pe coclaur
ce se-afleca
încet peste buton
când electrozii carnea-mi sfârtecau,
în suflet aducându-mi, sadic, răni.

"Hai, mistuiește-mă!" spuneam "Nu crezi că-i timpul potrivit?
Prin tristu-ți labirint
destul am rătăcit.
Recunosc, nu-s demn de tine, altfel te-aș fi găsit;
te-ai ascuns prea bine și-n plus am obosit.

Te rog chiar, de acolo unde ești,
fii bună
și degrabă
să încerci agonia să-mi oprești
cât timp mi-ești încă dragă,

căci inima-mi preferă să se-oprească
decât să mai consimtă cruda-ți joacă."